לה.] לקמן פט. [ודף לה.] ג) [ל"לר"ש אומר], ד) לקמן לא., ה) [לקמן פה:], ו) לעיל סו:, ז) [שייך לדף עג:], ה) צ"ל עירוב. רש"א, ט) צ"ל משום. רש״ה.

## הגהות הב"ח

(מ) נמ' אחד ננות ואחד חצירות ואחד קרפיפות כשות לחת: (ב) שם לאפוקי מאני (דחלר) תז"מ מוכח בתום' אבל באשר"י מוכח למוס מוכני כמסו פ' כינד משתתפין תופס הגירסא דילמא אתי לאפוקי בחלר לחורבה: מסלי דמכר נמוכבה. (ג) תום' ד"ה עד שיהיו במים וחלירות פתוחים למוכו והגך כיון דכולן פתוחין זו לזו ומערכין יחד: (ד) בא"ר כיון שאין פתוחין זו לוו למבוי הכא פנותין זו כוו לנופר הכנו כל"ל ותיבת אלא נמחק: (ה) בא"ד אין ראוי לאסור דאפילו: (ו) בא"ד כיון שלא היה פתח מעולם: (1) בא"ר ועוד דאפי' פתח גמור שאינו כצ"ל. ותיבת כיון נמחק: (ח) בא"ד בחלון שבין חלר לחלר תורת מחילה עליו כמו בסולם: (ט) ד"ה הכא נמי וכו' ה"כ במבוי אסרינו: (י) בא"ד הכי נמי בשנשתתפו נמנוי היה אומר: (ל) בא"ד כלים ששנתו נמנוי לחורבה דילמא אתי:

גליון הש"ם . גם' ואזרא ר"י למעמיה. לקמן דף לב ע"ח ד"ה איכא דאמרי: ר"ה ה"ג לא גזור וכו' והרי רשות אחרת. עיין לקמן דף פה ע"ל

מוס׳ ד״ה שני בתים:

מוסף רש"י שיהו בתים פתוחיו וחצירות בתים פתונ לחלרות, שכן היה דרכן שאין בתים פתוחין אלא לחלריהן, וכל חלר האמור בהש"ס ובמשנה אינו אלא לפני הבית. אבל שאחורי לפני שפת, מכני שמחורי הבים מוקלה או רחבה קרי לה (לעיל ה.). ואחד קרפיפות. שאינן יותר מבית סאתים (דקמן פש.) אם של בית סאתים הוא מטלטל בכולו, ואם יותר ולם הוקף לדירה קרי ליה רשות אחת לגבי חברו או לגבי חצר לטלטל ב' אמות בזה וב' אמות בזה, להוליא ולהכנים מזה לזה (שבת קלי). רשות אחת הז. מיוחד ותדיר, רשות אחת הן ומטלטלין מזה לזה, אפילו מחזר של רבים לחזר של רבים בלא עירוב, ולית ליה לר"ש עירוב חלרות אלא משום היתר כלי הבית ששבתו לתוכן. אפילו הן בג:) שכשקדש היום היו בתוכו ולא בתוך הבית, דאילו שבתו כלים בבית. לא

ש בפים וחלירות פתוחין לפורו. בתים לחלירות שני בתים לכל חלר ושתי חלירות למבוי והנך כיון דכולן פתוחין זו לזו ומערבות יחד דרך פתחיהם חדא חשיב להו. ולית ליה לרב הא דתניא לעיל ועג.] אב ובנו מבוי שלהן ניתר בלחי וחורה דכל היכא דלא בעי לערובי אי נמי

בעי לערובי ומלי לערובי בלא שיתוף מבוי לא משתרי ההוא מבוי בלחי וקורה עד שתהא שם חלר אחת שאינה פתוחה לחברותיה או שתי שורות של חלירות אחת ללידו זה ואחת ללידו אחר והמבוי ביניהן שאינן יכולות להמערב אלא על ידי מבוי: בית אחד וחלר אחת. בית בלא חלר וחלר שבית אחר פתוח לה: אפי׳ חורבה. מכאן וחצר מכאן דאין חצר בלא בית: אפי׳ שביל של כרמים. פתוח למבוי מכאן וחלר מכאן: אחד גגות כו'. כולן רשות אחת לטלטל כלים ששבתו בגג זה לגג חבירו ולא אמרי׳ כשם שַדיורִין חַלוקין למטה כך חלוקין למעלה וכלים ששבתו בחלר זו מוליחין לחברתה וכן לקרפף וכן לחלר ולקרפף מן הגגין הואיל וכולן רשות שאינה דירה היא ואין לריך לערב מחלר לחלר אלא בשביל כלים ששבתו בבית שבחלר זו להוליאם לחלר אחרת: הלכה כר"ש. שהחלירות מוליחין מזו לזו בלא עירוב: והוא שלא עירבו. בני החלירות כל אחת לעצמה ואסור להוליא מן הבתים לחלר דכיון דאין מלויין כלי הבית בחלר ליכא למיגזר אי מפחת כלים ששבתו בחצר לחברתה אתו לאפוקי נמי כלים ששבתו בבית שהוליאן מחלר זו לחלר אחרת: דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים. שבחלר זו לחלר אחרת: הכא נמי לא גזור דילמא אתי לאפוקי מאני דחלר לחורבה. דרך מבוי ° והרי רשות

לא נשתתפו שהרי אינה אוסרת כדתניא לעיל בפירקין [עב:] אינו אוסר אלא מקום דירה בלבד דהיינו מקום פיתא או מקום לינה: להא שמעתת. דאמר שמואל לעיל אפילו בית וחלר: אחוי לי אושפיזיה. דאיזיל ואישייליה לשמואל: שהמבוי לחלירות. דייקינן לישנא דחלירות ולא חלר: קבלה מיניה. שמואל והדר ביה לגבי רב או לא:

בר איהי עבד ליה לחייא ושרא ליה שמואל אחרת היא שיש לה בעלים ובמבוי 606

עד שיהו 6 בתים וחצירות פתוחיז לתוכו ושמואל אמר אפילו בית אחד וחצר אחת ורבי יוחנן אמר אפילו חורבה אמר ליה אביי לרב יוסף אמר רבי יוחנן אפילו בשביל של כרמים אמר ליה לא אמר רבי יוחנן אלא בחורבה דחזי לדירה אבל שביל של כרמים דלא חזי לדירה לא אמר רב הוגא בר חיננא ∘ ואזדא רבי יוחנן למעמיה דתנן (אמר י ר"ש) אחד גגות ואחד קרפיפות ואחד (מ"ש) ג' ר"ש חָצרות רְשות אָחת הן לכלים ששבתו לתוכן ולא לכלים ששבתו בתוך הבית י ואמר רב הלכה כר"ש והוא שלא עירבו אבל עירבו גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר ושמואל אמר בין עירבו ובין לא עירבו וכן א"ר יוחגן הלכה כר"ש בין עירבו ובין לא עירבו אלמא לא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר הכא נמי לא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני (פי דחצר לחורבה יתיב רב ברונא וקאמר להא שמעתא א"ל ר"א בר בי רב אמר שמואל הכי א"ל אין א"ל ® אחוי לי אושפיזיה אחוי ליה אתא לקמיה דשמואל אמר ליה אמר מר הכי אמר ליה אין והא מר הוא דאמר י אין לנו בעירובין אלא כלשון משנתינו שהמבוי לחצירות כחצר לבתים אישתיק קבלה מיניה או לא קבלה מיניה ת"ש דההוא מבואה דהוה דייר ביה איבות

שסתם מבוי דמשנה וברייתה משמע אתא שהכשירו בלחי והורה דלהכי לא תני פתוחות זו לזו דבעי לאוקומי במבוי הניתר בלחי וקורה הא כיון דבעירוב לחודיה סגי לרבנן בין בחלירות בין במבוי א"כ עירבו כל החלירות יחד ומאחר שרבי מאיר אוסרו למבוי ומתירן כולן מזו לזו שהרי אינו אוסרן אלא המבוי לבדו אם כן פתוחות כולן זו לזו והואיל וכן היאך מותר המבוי בלחי וקורה לרב שאוסר כשיכולין לערב דרך פתחיהן מזו לזו ואף על פי שלא עירבו וכל שכן כאן שעירבו כולן

עד שיהו בתים וחצירות פתוחים לתוכו. מ ומערנין יחד דרך פתחיהן

שלהן ניתר בלחי וקורה דכל היכא דלא בעי עירוב אי נמי בעו עירוב

ומלי לערובי בלא שיתוף מבוי לא משתרי ההוא מבוי בלחי וקורה עד

חדא חשיב להו ולית ליה לרב הא דתניא לעיל אב ובנו מבוי

שתהא שם חלר אחת שאינה פתוחה

לחברותיה או שתי שורות של חלירות

אחת לנידו אחד ואחת לנידו אחר

והמבוי ביניהם שאינן יכולות להתערב

אלא ע"י מבוי ע"כ לשון הקונט׳ וקשה

לר"י דלא מסתבר למימר דפליג רב

אברייתא דלעיל דהא קי"ל בהא כרב

מדאמר רב נחמן בפ"ק (לעיל דף יב:)

נקיטינן איזהו מבוי שניתר בלחי

וקורה וכו' ופי' ר"י דלא חשבינן

בתים וחלירות דאב ובנו חדא כיון

שאין הבתים פתוחים זה לזה ולא

החלירות פתוחות זו לזו אלא למבוי

דכי היכי דבטירבו ונשחחתו להיוח

מותרים להוליא מחלר לחלר דרך

המבוי חשובות החלירות שתים ולא

משוי להו ים שיתוף חדא חלר לענין

בתים וחלירות פתוחים לתוכו כיון

שאין פתוחין זו לזו (ד) אלא למבוי הכא

נמי כי במה שהם של אב ובנו אין

לחושבם אחת יותר מבשל נכרים

ועירבו דטפי מעירוב לא מהני מה

שהם של אב ובנו להחשב אחת ולהחשב

המבוי כאילו אין בתים וחלירות

פתוחין לתוכו ואם תאמר כיון דמשוי

להו כחדא כשפתוחות זו לזו שי משמע דיכולין לערב יחד בלא מבוי אם כן

היכי משכחת לה שעירבו בחלירות

ומותרין לרבנן כאן וכאן ולר' מאיר

אין מותרין אלא בחצירות ובכל

החלירות מיהא מותרין וכשעירבו

ונשתתפו מותרים כאן וכאן אע"פ

יחד דרך פתחיהן עצמן בלא פתחיהן הפתוחות למבוי ויש לומר דמשכחת לרב כגון שעירבו חצירות זו לזו דרך סולמות דלא חשיבי בהכי פתוחות זו לזו דהא אתרינן בכילד מעברין (לעיל דף נעי) דסולם חורת מחילה עליו להקל אף בשעה שיש עליו חורת פתח להקל ועוד יש למצוא כגון שמערבין דרך חלונות הפתוחות מחצר לחצר בחוך עשרה כיון דהוי כוליה חלון למעלה מארבעה טפחים אין ראוי לאסור (ס) אפי׳ פתח שעשוי ליציאה וכניסה ואין פתח אחר לנאת שם אינו אוסר כיון שיש שם דקה ד׳ ואפילו אם נפשך לותר שכשהיה פתח והיה עושה לפניו דקה נראה שם הסילוק יותר מכאן לפי שהיה כאן פתח וביטלו אבל בחלון למעלה מד׳ לא חשיב גובהו ביטול פתח שישנו מזו לוו לא פחח מעולם ולא דמי לפחח המתבטל מ"מ כיון שחלון שמחצר לחצר אינו עשוי ליציאה וכניסה כמו פחח שישנו מזו לוו לא 🛈 עדיף מסולם לחושבו אחת וגם אם לא יהיה החלון למעלה מד' אלא יהיה למעלה מג' דכיון דלא מידריס יש סברא לומר כן ועוד דאפי׳ פתח גמור (1) כיון שאינו רגיל אינו אוסר כדאמרינן בפרק מי שהוליאוהו (לעיל דף מע) וכיון דתורת מחילה עליו שלא לאסור גם לענין זה שבכאן בחלון שאין רגילות כניסה ויציאה דרך חלון כמו בפתח גמור יהא בחלון שבין חצר לחצר (מ) (יש עליו) חורת מחיצה כמו בסולם שלא להחשיב החלירות אחת ע"י עירוב שמערבין יחד דרך חלונותיהם מזו לזו ולא דמו לפתחים שבין זו לזו דמשוו להו חדא אע"פ שאין בני כל חלר וחלר רגילין בהן כמו בפתחי המבוי כי מה שאין רגילין בהן כמו בפתחי המבוי זה לפי שרשויות החלירות חלוקות ואין עיקר תשמיש ודירה של כל חלר וחלר אלא לבני החלר עלמה ולא לבני האחרת ולהכי חשיב כרגיל לשוינהו חדא על ידי עירוב אבל חלון יהא עליו תורת מחיצה דלא לשוינהו חדא ע"י חלון כיון דלא חזי למיהוי רגיל כפתח הפתוח למבוי אפי" היו כל החצירות של אדם אחד:

**ושמואל אמר אפי' בית וחצר. פי' בקונטרס בית בלא חלר ובית וחלר למעלה פי' באופן אחר בפ"ק (לעיל דף יבי) גבי הא דאמר ר"ינ** נקיטינן איזהו מבוי שניתר בלחי וקורה שאורכו יתר על רוחבו ובתים וחלירות פתוחין לתוכו: הבא במי דא גדריבן דידמא אתי האפוקי מאגי דבתים החורבה. מימה מאי קאמר ואזדא ר' יוחנן לטעמיה כי סבר כרב נמי דאמר והוא שלא עירבו אבל עירבו גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחזר מכל מקום הכא אין לו לגזור דהא בחזר שעירבו לעצמה לא אסרינן לה לאפוקי מאני דבתים לחוכה דילמא אמי לאפוקינהו לחזר אחרת ה"נ (ש) כשעירבו במבוי לא אסרי׳ לאפוקי מאני דבתים למבוי דילמא אתי לאפוקינהו לחורבה דהא לא אשכחן דגזר מקום המותר דילמא אתי לאפוקי אותם כלים עצמן משם למקום האסור ואור״י דהכי פי׳ דלרב כשגור כשעירבו לאסור כלים ששבתו בחצר לאפוקינהו לחלר אחרת אע״פ שכל החלרות רשות אחת לר״ש לכלים ששבתו בתוכה אפי׳ הכי אחר רב כשעירבו דילמא אתי לאפוקי לחלר אחרת כלים ששבחו בחוך הבית ומלויין באותה חלר ה״נ 🕫 כשעירבו במבוי היה אוסר כלים ששבחו במבוי לאפוקינהו לחורבה דילמא אתי לאפוקי כלים ששבחו בחוך הבית לחורבה שהם מלויין במבוי וכיון דאסור להוליא מן המבוי לחורבה אם כן אין לחורבה להחיר המבוי אבל רבי יוחנן דלא גזר הכי נמי לא היה אוסר להוליא כלים ששבתו (© במבוי דילמא אתי לאפוקי מאני דבחים לחורבה ומש״ה מהני שפיר חורבה להחיר את המבוי:

בסי הסלה. דאפילו מבים לחלר לא יוציאן כלי הבים. אלא אפילו עירבו ומטלטל מבים לחלר לא יוציאן בי השוח היו אפילו שירב ו אפילו שירב ואפילו שירב ואפילו שירב ואפילו שירב ואפילו שירב ואפילו שירב ואפילו מבים לחלר לא יוציאן בי השוח היוציאן בי המביח אלא אפילו שירב ואפילו דמד גברא לנו את המכל מכל מת המליל היי למת למת המליל של שנירנו כני החליר אפור להוציאן ממלי הרבים במלידו של עירבו. כני החלירות היי למת למניה רהשתה לא שביחי במלידו של עירבו. כני החלירות ייד אפור למליל מו למי הרבים במלידו של שנירבו כני החלירות ייד אפור למליל מו למי בני החלירות ייד אפור למליל מו למי הרבים במליד של הכניםן לחברתה אפור למפוקי נמי לה כלי הבית הקפון צא.). אבל עירבו. כל חלר לעלמה ולא עירבו. כל חלר לעלמה ולא עירבו כי החלירות ייד אפור למו לחלי להפוקי מאני דבמים שבחלר זו לחלר זו, ור"ש מודה בהו דקתני אבל לא לכלים ששבחו בתוך הבית (שם). אין לגו בעירובין. להוסיף היתר (שעיר פור).

ושמואל אמר אפי׳ בית אחת. ור' יוחנז אמר אפי' חורבה אם יש במבוי, כיון שהיא ראויה לבית דירה ניתר בלחי וקורה. אבל ינוריל ינול ררמית דלא חזי לדירה לא. וקיימא לן כר*י* יוחנז. ואזרו לטעמייהו קרפיפותז לכליז ששבתו . בתוכן כו׳. אמר עיריבו, אבל עיריבו גזרינז דילמא אתי לאפוקי מני דבתים לחצר, ושמואל אמר הילכתא כר׳ שמעוז ביז עיריבו בין לא עיריו ביז עיריבו . וכן א"ר יוחנן מי לחשך. פי׳ מלשוז לחש. כלומר מי שהשמיעך הילכתא כו שמעון בין עיריבו בין לא עיריבר, ולא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מני דבתים לחצר, היק לא גזרינן דילמא אתי לאפוקי

רריוו חוואל